

Een
huis vol
geluiden

EEN VERHAAL VAN

Rik De Jonghe

MET ILLUSTRATIES VAN

Alain Verster

DE EENHOORN

Twintig, dertig, veertig

— Twintig tellen onder water blijven.

‘Jij kan dat, Oskar,’ heeft opa gezegd. Natuurlijk kan Oskar dat. En hop daar verdwijnt hij.

— Ik hoor niks. Alleen de bubbels als ik door het pijpje van mijn snorkel adem. Ik zie ook bijna niks, al hou ik mijn ogen wijd open. Maar nu, met een duikbril en snorkel haal ik er zeker dertig, misschien zelfs veertig. En hop. Ik ben een vinvis die uit het water springt.

Een helblauwe lucht en tegen het zonlicht in staat opa. Hij schaterlacht. Ik hoor hem amper tussen die vele geluiden van wild water, roepende kinderen en de krijsende meeuwen.

— Achtentwintig tellen onder water, Oskar. Een record. Knap hoor!

— Wacht opa, ik kan zeker meer dan dertig seconden onder water blijven.

Heel diep ademhalen en weer duikt Oskar de diepte in. Eerst schuift hij voorbij opa’s blote benen. Hij heeft zin om ze te kietelen. Maar nee, hij moet dertig tellen halen.

Een familie kleine vissen snuffelt aan stenen. Ze schrikken niet. Dat komt door mijn zwemvliezen, denkt Oskar. Ik kom sneller vooruit met die vissenstaarten en ze maken geen geluid.

Volhouden! Volhouden! Ik moet veertig halen. Nog even diep ademhalen. Bubbel bubbel! Bubbel bubbel!

Het geluid van een leeglopend bad.

En hop, weer is vinvis Oskar uit het water.

— Opa?

Oskar kijkt om zich heen. In de verte twee boten, spelende kinderen in het water en flatgebouwen. Maar geen opa.

— OPA?

En plots duikt iets groots onder Oskars benen door en tilt hem omhoog als een waterstraal de hemel in.

— Ik ben de blauwe walvis. Ik neem je mee op mijn rug.

Oskar schreeuwt het uit.

— Maar opa, hoeveel seconden bleef ik onder water?

— De blauwe walvis telde veertig seconden.

En Oskar schreeuwt nog harder.

— Opa, dat leer je me nog, he? Met een echt duikerspak aan in het diepe water duiken. Zoals jij, op je foto's in de Reiskamer. Beloofd?

En aan een knikje en een aai over zijn wang heeft Oskar genoeg.

— Naar huis, witte vinvis.

— Jazeker, blauwe walvis.

Dag Villa Anjo

Opa's huis staat vol grote kartonnen dozen. Die moeten gevuld, want opa verhuist naar de stad. Mama is alles aan het inpakken.

— Opa's spullen kunnen nooit allemaal in die verhuisdozen, mama. Dat is toch zo, opa?

Opa glimlacht.

Neem nu de Reiskamer, waar Oskar altijd logeert als hij naar Opa Zee gaat. Die is ingericht als een schip, volgestouwd met spullen. Grote landkaarten, kasten vol schelpen en mineralen, wereldbollen en het mooist van al: de gigawalvisstaart die opa maakte van stukken plastic en hout die op het strand zijn aangespoeld. Ook opa's eerste duikerspak hangt aan de muur. Over zijn avonturen op zee kan opa uren vertellen. Als je diep ademt, dan ruik je in die kamer de oceaan, zegt opa.

Het herinnert hem aan die ene keer dat hij een blauwe vinvis zag. Ergens heel ver weg.

'Je had hem moeten horen, jongen,' zegt opa. En hij kijkt alsof hij daar weer is: ergens heel ver weg.